

GIGANT VIERY.

O otcovi F. Blachnickom sa hovorilo, že robil veľké problémy vtedajším komunistickým úradom. Nahováral ľudí na abstinenciu. Hovoril o poctivosti. Ukazoval že dôvera voči Bohu môže meniť naše životy. „Najhoršie“ bolo to, že ľudia ho počúvali. Dokonca štátna bezpečnosť si nevedela s ním rady. Ale nakoniec ho aj uväznili. Bolo to v marci 1961. V tom istom väzení, kde bol v období nemeckej okupácie. Ale po pár mesiacov bol oslobodený a tak išiel na Jasnú Horu poďakovať sa za vyslobodenie. Tam mu prišla myšlienka, že pôjde na štúdiá do Lublina na univerzitu. Biskup dal súhlas a v roku 1961 otec Blachnicki sa našiel na lublinskej škole.

ČAS PRE DRUHÝCH.

V Lubline otec prežíval čas, počas ktorého bol v Ríme Druhý Vatikánsky Koncil a v cirkvi prebiehali veľké zmeny spojené s liturgiou. Blachnicki bol fascinovaný Koncilom. Chcel ho čo najrýchlejšie prekladať do praktického jazyka. Otec patril medzi prvých, ktorý vovádzal pokoncilovú liturgiu v univerzitnom kostolíku. František mal vždy čas pre druhých. Už vtedy viedol oázy pre miništrantov a kňazov. Ale stále mu bolo málo. Badal, ako ľuďom chýba radosť a nádej. On vedel, že to môže zmeniť iba stretnutie s Ježišom. V Lubline vzniklo prvé rodinné spoločenstvo – kruh Domácej cirkvi – ako návrh pre manželov. V lublinskom dome prebiehali stretnutia s ľuďmi, ktorí prichádzali v hociktorú hodinu, aby sa rozprávali o svojom živote, o vzťahoch s Bohom. A Blachnicki mal vždy pre nich čas.

NIČ NIE JE NEMOŽNÉ!

To, čo sa udialo počas roka v Lubline, tak to bolo prenesené na letné oázy do Kroscienka a okolia. V Poľsku v 80 tých rokoch 20. Stor bol systém na lístky. A všetko sa dalo robiť iba na mieste trvalého pobytu. Preto bol problém organizovať oázy na horách, kde prichádzali ľudia z celej krajiny. A ešte ich aj živiť. To bol problém. Ale Blachnicki nepochyboval. On vedel, že oáza je Božie dielo! Že Pán Boh sa postará aj o jedlo. Z Nórska bola zorganizovaná akcia 10 ton potravín pre oázy v Kroscienku. A to v priebehu jedného mesiaca a pri tej všetkej komunistickej byrokracii. Ľudsky nemožná vec, ale Bohu je všetko možné. Otec vždy hovoril: *Pre Boha nič nie je nemožné!*

TIRAK S JEDLOM.

Otec František mal veľkú vieru v Božiu prozreteľnosť. Jeho spolupracovníčka Grazyna vybavila 10 veľkých nákladných aut na prevezenie 10 ton potravín z Nórska do poľského Kroscienka n/D. Pomohol jej akýsi člen turíčnej cirkvi pán Frank Kaleb Jansen, podnikateľ, ktorý spolupracoval s nórskou cirkvou. Boli vybavené údeniny, cestoviny a tvaroch. A stalo sa. Sám Jansen spomína na to: *V srdci som počul hlas – ty im daj jesť! Zanechal som firmu a stal som sa naplno ambasadorom pre Poliakov.* Do nórskeho novín sa potom posielali informácie o poľských oázach a o tom, že oázisti potrebujú jedlo. Toto iniciatívne podujatie oslovilo protestantských kresťanov aj v Dánsku a Švédsku. Desať tirákov sa rozmnožilo na 240 áut zo samého Nórska. Keď sa začali prvé letné oázy, tak do Poľska vstúpili prvé nákladiaky naložené potravinami pre účastníkov oázových rekolekcií. V závere letných oáz sa otec Blachnicki stretol s pánom Jansenem a po krátkom poďakovaní ho požiadal: *Kaleb – potrebujem ešte 1000 Biblií pre Poľsko.* A po nie dlhom čase knihy Sv. Písma prišli na adresu oázy.

BANKA BOŽEJ PROZRETEĽNOSTI.

Otec mal vždy veľkú dôveru v Boha a jeho prozreteľnosť. V Lubline bolo potrebné bývanie a aj 5 domov pre potreby Hnutia a národnú liturgickú službu, ktorú mal na starosti. Keď zistil, že je nejaký dom na predaj, tak sa nepozastavil nad tým, odkiaľ vezme peniaze. Jednoducho sa prihlásil, že dom kupuje a že o zvyšok sa Pán Boh postará. A financie sa vždy našli. Niektorí priniesol peniaze ako milodar, niektorí zase požičal a vrátil aj s úrokmi. A tak v týchto domoch sa potom organizovali stretnutia pre oázistov, kurzy pre animátorov, kňazské stretnutia, atď. Často Otec hovoril a spomínal Banku Božej prozreteľnosti, ktorá dávala peniaze na veci, ktoré slúžili na Božiu slávu.

ROB, ČO MÔŽEŠ.

Otec František vždy si našiel cestu do kaplnky, aby tam všetko odovzdával Bohu. Aj ostatných učil, aby sa nebáli všetky starosti zverovať Bohu. Aj potom v nemeckom Carlsbergu praktizoval túto duchovnú posilu. Aj tam v Nemecku mal veľa plánov a túžil ich realizovať. Konali sa tam oázové rekolekcie. Počas roka tam bola škola pre animátorov. Boli tam dokonca aj ľudia z Bolívie. Boli aj veľké ťažkosti, napr s tlačiarňou alebo so živobytím. Ľudské sily nestačili. Ale Otec nezúfal. Všetko odovzdal do rúk Božích. Jeho heslom bolo: *rob, čo môžeš!*

PÁN BOH TO NEJAKO ZARIADI.

Život podľa viery vyžadoval odvahu. Spolupracovníkom Blachnického často chýbala, zvlášť vtedy, keď bolo potrebné niečo vyplatiť na pošte alebo v banke a nebolo financií. Alebo bolo potrebné pripraviť obed a nebolo z čoho. Otec vždy hovoril, že Pán Boh o tom vie a že si nejako poradí v primeranom čase. A skutočne to aj tak bolo. Hoci ten primeraný čas prišiel vždy v poslednej chvíli.

Pre Otca bol dôležitý každý človek. Bolo to v čase, keď Poliaci utekali do Nemecka a často neznámi utečenci sa zrazu objavili v v carlsberskom centre Hnutia a hľadali útočisko. Boli to niekedy aj alkoholici. Otec sa snažil sám riešiť tieto ťažké veci. Spolupracovníci mu aj dohovárali. Ale on na to nedbal. Hovoril, že pri božom súde sa Boh bude pýtať na lásku k týmto ľuďom.

Otec Blachnicki nečakane zomrel 27.2.1987 v Carlsbergu. V jeho diele sa pokračuje. ...

Spracoval podľa zdroja: www.wiara.pl

Jozef Heske

PS: Moja poznámka: ... *a my sme toho svedkami. Jeho dielo pokračuje aj na Slovensku. Zapojme sa všetci do tohto diela. Nebojme sa. ... Pane, daj mi odvahu viery. ...*